

κός της Μπολέττας και ο φανταστικόπληχτος ύστερικός της 'Ελλιδας.

Η Μπολέττα για να φύγει από το σπίτι αυτό, που είναι γι' αυτήν σαν ξένο, για να γνωρίσει τον κόσμο, παραδίδεται να κάμει άντρα της τον παλιό της καθηγητή, πράμα που αν της τόλεγαν άλλοτες θα τόπερνε για άστείο.

Έτσι αφήνει χωρίς καμιά ελπίδα το συφορισμένο και άρρωστιά της Λύνκσαντ που του φαίνεται ότι αν τον σκίφτεται και τη σκίφτεται θα γυρίσει εκεί μια μέρα μεγάλος καλλιτέχνης.

Και αυτός εΐταν μια φορά θαλασσινός, ένα ναβάγιο μάλιστα στάθηκε αίτια της άρρώστιας του, μα τώρα είναι φχαριστημένος γιατί έτσι αναγκάστηκε 'ν' άφιση τελειωτικά τη θάλασσα και να μείνη λυτέρος στο τεχνικό του ξετύλιγμα.

Τί θαμάσια που σατυρίζει εδώ ο Ίφεν, στον άρρωστο και ιδεολόγο αυτό νέο, τους άρρώστους της σημερινής κοινωνίας που με όλα τα μεγάλα όνειρά τους δε θα μπορούσαν ποτέ να κάνουν τίποτα στη ζωή.

Έπληγαν στη θάλασσα, ή θάλασσα δε τους δέχτηκε, ναβάγησαν, άρρώστησαν εξ αίτιας της, και τώρα είναι φχαριστημένοι για την άρρώστια τους αυτή επειδή φαντάζονται ότι τώρα θα μπορούσαν κάτι να κάνουν!... είναι φχαριστημένοι που άφισαν τη θάλασσα!

Μου φαίνεται άσχημο να κλείσω τη μελέτη μου χωρίς να πω δυο λόγια στους ήθοποιούς που θα παίξουν αυτό το έργο.

Η 'Ελλίδα είναι, καθώς είδαμε, μια ύστερική και νεβρική γυναίκα που ζή με την φαντασία της και τα όνειρά της μέσα όμως στον περιορισμό που βρίσκεται λαχταράει τη λευτεριά της και σ' αυτή άπάνω πλάθει όνειρα.

Δεν ξέρω ποιά θεατρίνα θα παίξη αυτό το μέρος, σαν καλλιτέχνηδα όμως που είναι θα πόθησε και αυτή πολλές φορές τη λευτεριά της και πολλά όνειρα θα έπλασε μέσα στις οικογενειακές και τις άλλες της ζωής στενοχώριες και μέσα στους κοινωνικούς περιορισμούς που την έμποδίζουν να ενεργή σύμφωνα με τη θέλησή της για της τέχνης της το ξετύλιγμα. Αυτό γίνεται σε κάθε τεχνίτη, γιατί ή Τέχνη θέλει πρώτα απ' όλα λευτεριά.

Στη λευτεριά αυτή τη ματιά της άς ρίξη, τα όνειρά της άς θυμηθεί, όταν θα βγῇ να παίξη, και θα πετύχη.

Χρειάζεται ακόμα μεγάλη προσοχή στον ήθοποιό που θα παίξη το ρόλο του Βάνζελ.

Αυτός είναι ένας συγκαταβατικός χαρακτήρας που αγαπάει τη γυναίκα του με όλη την ήρεμία της γεροντικής ηλικίας, αλλά άς μη ξεχνάμε ότι είναι και γιατρός και δεν την κοιτάζει μόνο τα γυναικά του αλλά και σαν άρρωστή του, και στο τέλος δοκιμάζει, όλα για όλα, το πιο δυνατό γιατρικό, ή ζωή ή θάνατος.

Το λένε αυτό για να μην τύχη και παραξηγηθεί και τον πάρουν για κανένα απ' αυτούς τους γελοίους τύπους της φάρσας που τρέχουν πίσω απ' τις γυναικίους τους κάνοντας όλα τ' άνόητα θελήματά τους.

Αν έπαιξε τέτιο ρόλο άλλοτες σε κωμωδία ο ήθοποιός αυτός, καλά θα κινή να τον ξεχάση.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

ΕΞΕΝΟΙ ΑΝΤΙΔΑΛΟΙ

ΟΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ

(JEAN LAHOR)

Στην 'Αφρική, τόλόμαυρο ρηγόπουλο, θλιμμένο,
Τις άμετρες τις σκιάδες του τις έδωρεθη πιά.
'Από τη χώρα άπόμακρα στον κίμπο έχει χτισμένο
'Ενα παλάτι σκοτεινό, και πάει κάθε βραδιά.

Κάθεται εκεί μια λιόνταινα τρανή μέσ' στο παλάτι,
Και λυγρή και λεύτερη γυρνά του περβολιού
Τα μάκρη φέγγει στη νυχτιά τ'άγέλαστο της μάτι.
Κι' άστραπολάμπει, θύμηση βραδιάς κολοκαριού.

Και κάτω από τους Φοίνικες, ο γήλιος σαν πεθαίνει,
Του ρήγα ο γιος νειρεύεται στη λιόνταινα σιμά.
Αυτή έχει γείρη κατά γῆ: πιστή κ' έρωταμένη,
Και στο ξανθό της μέτωπον ο μαύρος άκουμπά.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

Βλέπουμε κι' όλες σ' όλες τις ιστορίες και σ' όλη την άγια Γραφή, πως άμα ήθελε ο Θεός να βοηθήση ένα λαό, δὲν τόκανε με τα χαρτιά παρά με το να ξεδιαλέξη ένα άντρα ή δυο, που κυβερναῖν καλύτερα από όλα τα συγγράμματα και τους νόμους. Δὲν εξαρτάται από τα χαρτιά οὐτε από το λογικό, μόνον εξαρτάται από το να στείλῃ ο Θεός στον κόσμο τους κατάλληλους άντρες.

Martin Luther 1483—1546.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την 'Ελλάδα Δρ. 10. - Για το 'Εξωτερικό)
Φρ. χρ. 10

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κίόσκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιόδρομου (Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια, στα βιβλιοπωλεία 'Εστίας' Γ. Κολάρου και Σακέτου (όδος Σταδίου, αντικρύ στη Βουλή).

Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ένός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΔΕΝ

Ξέρουμε αν ή τελευταία άπόφαση της Εδρώπης λευτερόνει ή ξανασκληρώνει την Κρήτη, μα κι αν καταλαβαίνουμε τίποτε δε μās επιτρέπεται νάν το πούμε, γιατί δε μās άρρσει να ανακατευόμαστε σε ξένες δουλιές. Το ζήτημα της Κρήτης κατάντησε, βλέπετε, ή το καταντήσανε οι Κρητικοί, ζήτημα αποκλειστικά Κρητικό. Για νάν το φέρουνε ίσαμε δω που το φέρανε κανένα δε ρωτήσανε οὔτε την Εδρώπη, οὔτε την 'Ελλάδα, οὔτε τον Προίγκηπα. Ρωτήσανε μοναχά τον εαυτό τους, κάνανε δηλ. του κεφαλιού τους, κ' έτσι σε κανένα δὲν έχουνε σήμερα να δώσουνε λόγο, οὔτε δίνουνε σε κανέναν την άδεια νάν τους ρωτήσει τί είναι αυτό που κάνανε.

Μπορούμε όμως, όσο ξένοι κι αν είμαστε στο Κρητικό ζήτημα, να πούμε κάτι που λέγεται, δίχως νάμιασε υποχρεωμένοι νάν το πι-

'Α γέρας φυ σῶ. Τὸ καρά βι ἀ πλώ νει τὰ παν νιά και σκί ζει τῇ θά λασ σα. Τὸ καρά βι ε χει πλώ ρη και πρύ μη.

Τὴν ἄ νοι ξη δ λα ειναι πρά σι να. Τὰ χόρ-
τα πρα σι νί ζου νε. Τὰ πρό βα τα βό σκου νε στά
πρά σι να χορ τάρια. Τὰ παι δά κια παί ζου νε
στην πρα σι νά δα. Τὸ ἀ η δό νι τρα γου δᾶ μέ σα
στο χλω ρὸ κλα δι.

πρίνος—κρίνος, βλέπει—πρέπει
κλαδι—κλειδί, κρόκος—κρότος.

πέτρα, φύτρα, λίτρα, τρύπα, τρία, τρυπά-
νι, τραπέζι, κίτρο, τράγος, τρυφερός, τρέ-
μω, τρώω, τραβάω, τρυπώ, τρίβω, τρίζω.

Ο τράγος εἶναι ζωηρὸ ζῷο. Τρώει
τρυφερά χορτά. Έχει τρίχες. Εἶναι τρι-
χωτός. Ο τράγος ἄ γα πᾶ νὰ πη δᾶ και νὰ
τρέχη.

Ο ναύτης τραβά κουπί. Ηβάρκα τρέχει
με όρμη. Τράβα ναύτη τὸ κουπί για να πάμε
στο νησί.

Τὰ λύνω, στέκου νε.
τὰ δένω, τρέχου νε. Τί εἶναι;

φύτρα — λίτρα — χύτρα
τρέχω — τρέμω — τρώω
τρίβω — τρυπώ — τρίζω

ἄχνη, πᾶχνη, ἄράχνα, τέχνη, χρώμα, χρώ-
νος, χνούδι, παχνί, χλωρός, χλιαρός, χρή-
σιμος, δχτώ, ἔχτες, χτένι, χτενίζω, χτυ-
πώ, χτίζω, ρίχνω, ψάχνω, δειχνώ.

Τὸ χειμῶν καὶ νει κρύο. Τὸ πρωὶ πέ-
φτει πᾶχνη. Η πᾶχνη εἶναι παγωμένο
νερό. Τὸ νερὸ ἄμα κρυώσῃ πο λὺ, γίνε ται
πᾶχνη, χιόνι, ἄλάζι, πάγος. ἄμα ζεστα-
θῇ, γίνε ται χλιαρὸ και ἄχνι ζει.

Τὸ καλὸ παιδὶ σηκώνε ται πρωὶ, πλέ-
νε ται, χτενί ζε ται με τὸ χτένι. —Τὸ καλὸ
παιδὶ εἶναι ἄχτένιστο, ἄταχτο. ρίχνει πέ-
τρες, χτυπᾶ τὰ ἄλ λα παιδιά.

Ο καιρός εἶναι χρήματα.

φλώρι, φλόγα, φλέβα, φλούδα, φλαμμούρι,
φλογέρα, φλογάτα, φλογερός, φλογαρία, κό-
φτω, ράφτω, πέφτω, φτάνω, ἀφρίζω, βα-
φτίζω, φλογίζω, φράγη, δάφνη, νέφτι,
ἐφτά.

Ο κήπος εχει φραγή. Η φραγή εχει
πόρτα. Η πόρτα εχει ἀνώφλι και κατώ-
φλι. Ο κήπος εχει μιὰ δάφνη. Η δάφνη
εἶναι πικρή. Έχει μέσα εἶναι και μιὰ φλαμ-
μουριά. Η φλαμμουριά καὶ νει φλαμμούρι.
Τὸ φλαμμούρι γίνε ται γιγτρικό. Τὸ πίνου-
με δταν εἶμα στε κρυωμένοι. Τὸ νέφτι ἀ-
νάφτει και καὶ νει φλόγα. Τὸ σαπούνι ἀφρί-
ζει. Ο φλόγαρος λέει φλογαρίες.

βρύση, βρίζα, βροχή, βρόμη, βράδυ, βρά-
χος, ραβδί, βιβλίο, βραβεῖο, βλαβερός, βρο-
χερός, βρέχει, βλέπει, βλάφτει, τοῦ βλο.

Βρέχει, βρέχει! Πέφτει ψιλή βροχή. Η
βροχή ποτίζει τὰ χορτά. Η βρίζα και ή
βρόμη εἶναι φυτά. Τὸ νερὸ της βρύσης εἶ-
νε θολό. Ο δρόμος εἶναι βρωμερός. Η ψι-
λὴ βροχή βλάφτει τὰ φυτά. Σήμερα ὁ και-
ρός εἶναι βροχερός. Η βδομάδα εχει ἐφτά
μέρες. Τέσσερις βδομάδες καὶ νουν εἶναι μῆνα.

βρέω—τρέχω βράχος—τράγος
βροχή—βρόμη βρίζα—ρίζα
βροχερός—τρομερός—τρυφερός.